

# தெய்வச்சேக்கிழார்

முனைவர் சாம்பசிவன்  
தமிழ்நாடு

தெய்வப் புலவர் எனச் சிறப்பிக்கப் பெறுவார் இருவர். ஒருவர், தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவர். மற்றவர் தெய்வப்புலவர் சேக்கிழார். தெய்வ அருள் பெற்று நூலியற்றியோர் அல்லது தெய்வத்தன்மை எய்தியோர் என்று இவர்களைப்பற்றி இயம்பலாம். இவருள் தெய்வப்புலவர் சேக்கிழாரைப் பற்றி ஒரு சிறிது ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

## முதற் பாட்டு

பெரிய புராணத்தில், முதல் திருப்பாட்டாக இலங்குவது, 'உலகெலாம்' என இறைவன் அடியெடுத்துக்கொடுத்த அற்புதப் பாட்டு :

" உலகெலாம் உணர்ந்தோதற் கரியவன் நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன் அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான் மலர்சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்" (1)

"உயிர்கள் எல்லாவற்றாலும் உணர்தற்கும் ஒதுதற்கும் அரியவன்; (அங்ஙனம் அரியவனாயினும், தன்னை யாவரும் எளிதில் கண்டு தரிசித்து உய்ய வேண்டும் என்னும் கருணையினால்) மூன்றாம் பிறைச்சந்திரன் உலாவுதற்கு இடமாய்க் கங்கைநீர்நிறைந்த சடையை உடையவனாயும், அளவில்லாத ஒளியுரு உடையவனாயும், திருத்தில்லையில் திருச்சிறறம் பலத்தினிடத்தே ஆனந்தத் திருக்கூத்து ஆடுகின்றவனாயும் உள்ள இறைவனுடைய, எங்கும் நீக்கமின்றி மலர்கின்ற சிலம்பணிந்த திருவடிகளை வாழ்த்தி வணக்கம் செய்வோம்" என்பதே இப் பாடற் பொருள் (சி கே. சு. முதலியார் உரை ).

'உலகெலாம்' என எம்பெருமானே அடியெடுத்துக் கொடுத்த பாடலாக விளங்குவதால், இதன்கண் எண்ணிலாப் பொருள்நலங்கள் இருத்தல் வேண்டும். அவற்றுட் சில மட்டும் சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றன:

புலன்கள் ஐந்து; பொறிகள் ஐந்து. கண்ணாற் காண்டல், செவியாற் கேட்டல், நாவால் உண்டல், மூக்கால் மோந்து பார்த்தல், மெய்யால் தீண்டல் என்பன இவை. ஒரே நேரத்தில் ஏதேனும் ஒன்றையோ அன்றி இரண்டையோ நுகர்தல்கூடும். "தேன்" என்பது நாவால் சுவைத்தற்குரியதேயன்றிச் செவியால் நுகர்தற்குரியதன்று. 'மலர்' என்பது மூக்கால் மோந்துபார்த்தற்குரியது; ஒருகால் கண்ணினால் கண்டு மகிழ்தற்கும் உரியதாகலாம். இவ்வகையில் இரு இன்பம் கிட்டுகின்றது. ஆனால் ஒரே

நேரத்தில் ஐம்புல இன்பமும் அனுபவித்தற்குரிய பொருள் உலகில் உண்டா எனின், உண்டு; அதுவே பெண்ணின்பம் என்கின்றார் தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர்:

"கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும் ஒண்டொடி கண்ணேஉள்" (குறள்: 1101)

என்பது திருக்குறள். ஆனால் அருளுடையார்க்கு, இறைவனும் இத்தகைய இன்பம் அளிப்பவனாக இருக்கின்றான். திருநாவுக்கரசரை நீற்றறையில் இட்டபோது அஃது அவருக்கு இறையின்பமாகக் காட்சியளித்தது.

" மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும் வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேணிலும் முசு வண்டறைப் பொய்கையும் போன்றதே ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே"

என்பது அப்பர் தேவாரம். இதன்கண் ஐம்புல இன்பமும் ஒருசேரச் சுட்டப்பட்டமை காணலாம். தெய்வச் சேக்கிழார் திருப்பாட்டில் இத்தகைய ஐம்புல இன்பமும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன:

ஓதுதல், வாழ்த்தல் - வாய்;  
நிலவு, சோதி - கண்;  
மலர் - மூக்கு ;  
சிலம்பு - செவி ;  
நீர், வணங்குதல் - மெய்

வாயால் ஓதுதலும் வாழ்த்துதலும் நிகழும்; கண்களால் -நிலவையும் சோதியையும் காண்டல் நிகழும்; மூக்கால் மலரின் நறுமணம் நுகர்தல் நிகழும்; செவியால் சிலம்பொலி கேட்டல் நிகழும்; 'நீர்' மெய்க்கு இன்பம் தரும்; மெய்யால் வணங்குதல் நிகழும். இங்ஙனம் ஐம்புல இன்பம் ஒருசேர நல்கும் கருணையுள்ளம் கொண்டவன் இறைவன் என்பதாம்.

நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, வான் எனும் பஞ்ச பூதங்களால் ஆயது இவ்வுலகம். இத்திருப்பாட்டில் இந்த நுட்பமும் அமைந்துள்ளமை அறியலாம்.

அம்பலம் - இப்பூமியாகிய நிலம்; நீர் - தண்ணீர்; சோதி -நெருப்பு; காற்றில் அசையும் வேணி (சடாமுடி) -காற்று; அண்டசராசரங்கள் எனப்படும் உலகம், வான் (ஆகாசம்) -என்று பொருள் கொள்ளவும் இடமுண்டு.

சைவ சித்தாந்தத்தில் 'பதி, பசு, பாசம்' எனும் முப்பொருள் உண்மைகள் விரிவாகப் பேசப்படும்.

சேக்கிழார் திருப்பாட்டில் இவையும் சொல்லப்பட்டுள்ளன; 'அம்பலத்து ஆடுவான்' என்பது 'பதி' யைக்குறிக்கும்; 'உலகெலாம்' என்பது, உலகத்து உயிர்களைக் குறித்தலால், 'பசு' வாகும்; பாசத்தால் (மலத்தால்) கட்டுண்ட உயிர்கள், முதல்வனை அறியவொண்ணா. ஆதலின் 'அரியவன்' எனப்பட்டான் இவ்வகையில் பதி, பசு, பாசம் எனும் மூன்றும் உரைக்கப் பட்டனவாதல் வேண்டும்.

உலகு எல்லாம் உலகெல்லாம் என்று வரவேண்டுவது, ஈண்டு 'உலகெலாம்' என்று வந்தது. இஃது இறைவன் திருவாக்கு 'எல்லாம்' என்பது 'எலாம்' என வரலாம். இஃது இலக்கணத்தில் 'இடைக்குறை' எனப்படும். இவ்வாறு 'இடைக்குறை' அமைய வந்ததன் உட்பொருள் யாதெனக்காண்டல் வேண்டும். "உயிர்கள் குறைபாடுடையன. ஆணவ மலத்தால் கட்டுண்டு கிடத்தல் என்பதே அக்குறை" என்பதை உணர்ந்தவே, 'உலகெலாம்' என இடைக்குறையாக அமைந்தது என்று கூறலும் பொருந்தும். தமிழில் 'உலகு' எனத் தொடங்குவது மங்கல மரபு. நக்கீரர், தம் திருமுருகாற்றுப் படைநூலினை "உலகம் உவப்ப" என்று தொடங்குகின்றார். சங்க இலக்கியங்களுள் ஒன்றாகிய 'குறுந்தொகை' கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல். 'ஏம வைகல் எய்தின்றால் உலகே' என உலகில் முடிவுபெறுகின்றது. கம்பரும் 'உலகம் யாவையும்' என்றே நூலினைத் தொடங்குகின்றார். ஆனால் கம்பர் கூறும் 'உலகம்' என்பது, இறைவனுக்குரிய அடைமொழியாக அஃதாவது 'அலகிலாவிளையாட்டுடையாரவர்'க்கு உரியதாக அமைகின்றது. நக்கீரர் பாடலிலும் சேக்கிழார் பாடலிலும் வந்துள்ள 'உலகம்' என்பது, உலகத்து உயிர்களைக் குறித்து நின்றது. 'எண்ணில்லாத உலகங்கள் உள்ளன' என்பதைக் குறிக்கவே 'உலகெலாம்' என்ற தொடர் அமைந்தது.

'உணர்ந்து, ஓதற்கு' என்று கூறியதிலும் ஒரு நுட்பம் உண்டு. ஓதி, உணர்தல் என்பது வேறு; உணர்ந்து ஓதுதல் என்பது வேறு. ஓதி உணர்தலைவிட, உணர்ந்து ஓதுதலை சிறப்பு. "சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார்" எனவரும் மணிவாசகர் திருவாக்கை உன்னுதல் வேண்டும். காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்க ஓதுதலை ஈண்டு ஓதுதல் எனப்படும்.

"உணர்ந்து ஓதற்கு . . . . . வாழ்த்தி வணங்குவாம்" என்று வந்தமையின் உணர்ந்து வாழ்த்த வேண்டும்; ஓதி வணங்கவேண்டும் என்று நிரல்நிறையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். 'அரியவன்' என்பதை அரு சொல்லாகக் கொண்டு பொருள் கொள்வதோடன்றி, 'அரி - அவன்' எனப் பிரித்தும் பொருள் கொள்ளலாம். அரி - திருமால். திருமாலை வழிபட்டாலும் அவ்வழிபாடு சிவபெருமானுக்கே உரியதாகும் 'நீர்' என்பது இறைவனின் சடாமுடியில் உள்ள கங்கையைக் குறிப்பதாயினும் இங்குக் கருணைவெள்ளத்தைக் குறிப்பதாகவும் கருதலாம். அம்பலத்து 'ஆடுகின்றவன்' என்று இல்லாமல், 'ஆடுவான்'

என எதிர்காலத்திற் கூறியது, "உலக முடிவுக் காலத்தில் அவன் ஒருவன் மட்டுமே சுடலைப்பொடி பூசியவனாக ஆடுபவன்" என்றும் கொள்ளலாம்.

'மலர் சிலம்படி' என்று வருவதும் எண்ணத்தக்கது. 'சிலம்பு' என்பது, மகளிர்காலில் அணியும் அணியாகும். ஈண்டு இறைவனுக்குரியதாகச் சொல்லப்பட்டதால், இறைவன் 'உமைபாகன்' ஆகக் காட்சி தருபவன் என்பதைக் குறிப்பால் சுட்டியதாகும். சம்பந்தப் பெருமான், 'தோடுடைய செவியன்' என்று கூறியதை இங்கு ஒப்புநோக்கல் தகும். 'தோடு' என்பது மகளிர்க்குரியது 'செவியன்' எனப் பெண்பாலிற் கூறாது 'செவியன்' என ஆண்பாலில் வைத்துக்கூறியது, இறைவன் 'உமைபாகன்' என்பதைக் குறித்தற்கேயாம். வள்ளுவரும் 'ஆதி பகவன்' என்றார். எனவே தெய்வச்சேக்கிழாரும் 'சிலம்படி' என்றார். 'மலர்' என்பது தாமரை மலரைக் குறித்தது. எனினும் 'மனமாகிய தாமரை மலர்' எனினும் இழுக்கன்று. திருவள்ளுவர் 'மலர்மிசை ஏகினான்' என்றார்.

'மலர் சிலம்படி' என்பது இலக்கணத்தில் 'வினைத்தொகை' எனப்படும். அஃதாவது, "மலர்ந்த சிலம்படி, மலர்கின்ற சிலம்படி, மலரும் சிலம்படி" என்று பொருள்படும் இறைவனது சிலம்படி, முக்காலத்தும் எக்காலத்தும் ஒலி எழுப்புவது என்பதாம். சிவபெருமானின் திருவடிப் பேறு பெறுவதே உயிர்களின் நோக்கமாக இருத்தல் வேண்டும். அதனாற்றான் 'அடி' இவண் குறிக்கப்பட்டது. திருவள்ளுவர் தம் கடவுள் வாழ்த்துப் பாக்களில், "நற்றாள், மாணடி, இலான் அடி, தனக்குவமையில்லாதான் தாள், அறவாழி அந்தணன் தாள், எண்குணத்தான் தாள், இறைவன் அடி" என்றே குறித்தார். மெய்கண்டாரும் "செம்மலர் நோன்தாள்" என்றே கூறினார். தெய்வச் சேக்கிழார் அருளிய இப் பெரியபுராணம் 'உலகெலாம்' என்று தொடங்குவதோடன்றி, 'உலகெலாம்' என்றே முடிசின்றது. உலகத்து உயிர்கள் இன்புற வேண்டும் என்பதே நோக்கம்.

இனி, சைவ சமயக் குரவர் நால்வர் பாடிய முதற்பாடலோடும் சேக்கிழாரின் முதற்பாடலை ஒப்பிட்டுக் காணலாம்: சம்பந்தர் பாடிய முதற்பாட்டு: "தோடுடைய செவியன் விடையேறி ஓர் தூவெண்மதிசூடி" என்பது. சேக்கிழார் பாட்டில், 'நிலவுலாவிய' என வருதல் காணலாம். அப்பரது முதற் பாடல் 'கூற்றாயினவாறு' என்பது. அதில், "ஏற்றா யடக்கே இரவும் பகலும் பிரியாது வணங்குவன் எப்பொழுதும்" என்று வந்துள்ளது. சேக்கிழார் பாட்டில், "மலர்சிலம்படி வாழ்த்திணங்குவாம்" என்பதைக் காணலாம். சுந்தரர் திருப்பாட்டு 'பித்தா பிறைசூடி' என்று தொடங்குவது. சேக்கிழார் பாட்டிலும் 'பிறை' யானது 'நிலா' வாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. மணிவாசகரின் திருவாசகம் "நமச்சிவாய வாழ்க" என்று தொடங்குகின்றது. சேக்கிழார், "வாழ்த்தி வணங்குவாம்" என்கின்றார். இவ்வகையிலும் தெய்வச் சேக்கிழார் பாட்டைப் படித்து

இன்புறலாம். இனி இப்பாடலுக்குச் சைவ சித்தாந்த நுண்பொருள்களும் உரைப்பர் அறிஞர். ஈண்டு அவை விரிப்பிற் பெருகும்.

### தெய்வச் சேக்கிழார்

'உலகெலாம்' என்ற ஒரு பாடலே போதும், சேக்கிழார், தெய்வத்தன்மை பெற்றவர் என்பதை எடுத்துக்காட்ட! பின்வரும் பாடல், சேக்கிழார் சீர் பேசுவது:  
'கருங்கடலைக் கைநீத்துக் கொளலெளிது;  
முந்நீர்க் கடற்கரையி னொய் மணலை  
யெண்ணியள விடலாம்;

பெருங்கடன்மேல் வருந்திரையை  
வொன்றிரண்டெண் றெண்ணிப்  
பிரித்தெழுதிக் கடையிலக்கம் பிரித்துவிடலாகும்;  
தருங்கடலின் மீனையள விடலாகும்;  
வானத் தாரகையை யளவிடலாஞ் சங்கரன்றாள்  
தமது சிரங்கொளித்துத் தொண்டர் புரா  
ணத்தையைள விடநஞ்  
சேக்கிழார்க் கெளிதலது தேவர்க்கு மரிதே'  
உமாபதி சிவாசாரியர், சேக்கிழாரையும்  
சிவனடியாராகவே கருதிச்,  
"செல்வமலி குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழாரடி போற்றி"

என்று ஏத்துகின்றார். ஆண்டவனுக்கும்  
அடியார்க்கும் 'பிள்ளைத் தமிழ்' பாடுவது உண்டு.  
மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை,

தெய்வச் சேக்கிழார் மீது  
ஒரு பிள்ளைத் தமிழ்நூலே பாடியுள்ளார் என்பது  
சிறப்புக்குரியது. வேறு எப்புவருக்கும் வாய்க்காத  
ஒன்று இது. உமாபதி சிவாசாரியர், சேக்கிழார்  
மீது ஒரு புராணமே பாடிவிட்டார். 103  
பாடல்களைக் கொண்ட இது, 'சேக்கிழார்  
புராணம்' என வழங்கப்படுகின்றது. தெய்வ அருள்  
பெற்ற, தெய்வத் தன்மை கொண்ட ஒருவருக்கே  
இத்தகைய சிறப்புக்கள் கிட்டும். இவ்வகையில்  
சேக்கிழாரைத் 'தெய்வச் சேக்கிழார்' என  
மனங்குளிரப் போற்றலாம்.

### முடிவுரை

சேக்கிழார் பாடல், "அத்திதரும் கவி;  
அவாவிய புத்திதரும் கவி; சித்தி தரும் கவி; சத்தி  
தரும் கவி; பத்தி தரும் கவி; பல்லோர்க்கு முத்தி  
தரும் கவி" எனப் போற்றப்படுவது. சைவப் பயிர்  
தழைக்கவந்த கொண்டலாம் சேக்கிழாரின் இப்  
பெரியபுராணத்தை நாளும் ஒதி உணர்ந்து வழி  
பட்டால் பிறவிப் பெரும்பயன் கிட்டும் என்பது  
ஒருதலை. சேக்கிழார் அருளிய இப் பெரிய  
புராணம், சைவத் திருமுறைகளில் பன்னிரண்டாந்  
திருமுறையாக இடம் பெற்றமையால், தெய்வச்  
சேக்கிழாரும் அறுபத்து மூன்று சிவனடியாருடன்  
அறுபத்து நான்காவது சிவனடியாராக வைத்துப்  
போற்றத்தக்கராவர்.

வாழி தெய்வச் சேக்கிழார் திருவடிகள்!

நன்றி:

தமிழ் மாருதம்

